

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 23.702 van 25 februari 2009
in de zaak RvV XII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 8 juli 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en het bevel om het grondgebied te verlaten, beide aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 1 augustus 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2009.

Gehoord het verslag van de kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WOUTERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. VANHELMONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 maart 2008 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

Op 8 juli 2008 verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk, en wordt deze beslissing aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 1 augustus 2008. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

*“(…) In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek **onontvankelijk** is in toepassing van genoemd artikel 9ter, §3, en in toepassing van artikel 7, §1 en 2 van het Koninklijk Besluit van 17/05/2007 (B.S. 31/05/2007).*

Reden :

De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen:

Een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, §1, derde lid van de wet (K.B. van 17/05/2007 artikel 7, §1, eerste lid), m.n.: Betrokkene legde een Congolees rijbewijs voor, welk niet aanvaard kan worden als een voldoende overtuigend identiteitsbewijs in de huidige procedure. In de regel kunnen enkel een identiteitskaart of nationaal paspoort aanvaard worden. Dat de aanvraag derhalve onmogelijk als ontvankelijk beschouwd kan worden. (...)”

Tevens wordt op 1 augustus 2008 aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“(…) REDEN VAN DE BESLISSING:

- De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft. Art. 7, al. 1-2° van de wet van 15 december 1980 (...)”*

2. Rechtspleging

Verzoeker vraagt het voordeel van de kosteloze rechtspleging daar hij niet over de nodige inkomsten beschikt om de kosten van de procedure te dragen.

De Raad kan geen gerechtskosten ten laste van de tegenwpartij en evenmin het voordeel van de rechtsbijstand toekennen. Het verzoek daartoe van de verzoeker wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Wat de tweede bestreden beslissing betreft.

3.1.1. Ambtshalve stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat de verzoekende partij niet beschikt over het vereiste belang bij het ingestelde verzoek tot nietigverklaring betreffende de tweede bestreden beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijven van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit het administratief dossier blijkt dat tegen de verzoekende partij reeds eerder een bevel om het grondgebied te verlaten werden gegeven op 10 februari 2005, 10 december 2007 en 11 februari 2008.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat de voorgaande bevelen van 10 februari 2005, 10 december 2007 en 11 februari 2008 werden aangevochten en dit wordt tevens niet betwist door de verzoekende partij.

De uitvoerbaarheid van het voormelde bevel staat los van het thans bestreden bevel.

Het bestreden bevel is dus een herhaald bevel waarvan de eventuele vernietiging geen verandering teweegbrengt in de illegale verblijfstoestand van de verzoekende partij. Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel kan de verwerende partij nog steeds de bevelen van 10 februari 2005, 10 december 2007 en 11 februari 2008 uitvoeren, vermits deze definitief zijn geworden (RvS 2 oktober 2003, nr.123.774, RvS 11 mei 2005, nr. 144.319). Er dient daarom te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen wettig belang heeft bij de vordering (RvS 15 september 2003, nr.122.790).

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat het ingestelde beroep tegen de tweede bestreden beslissing niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

3.1.2. In een tweede middel is de verzoekende partij van mening dat de tweede bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikelen 3 en 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, van 4 november 1950 (hierna: EVRM), omdat zij een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen, dat de verwerende partij van mening is dat ze naar haar land van herkomst kan worden teruggeleid, dat ze bij haar terugkeer het slachtoffer zal worden, blootgesteld aan represailles en dat ze terecht voor haar leven vreest, en dat zodoende de bestreden beslissing geen rekening houdt met de gevolgen die zij veroorzaakt voor de veiligheid en de fysieke integriteit van de verzoekende partij.

Ter adstruering van het tweede middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

“(…)Tweede middel: schending van de artikelen 3 en 14 EVRM

Verzoeker kreeg het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit komt in principe neer op het feit dat verwerende partij van oordeel is dat verzoeker naar haar land van herkomst kan worden teruggeleid.

De beschrijving van de feiten bevatten echter voldoende aanwijzingen dat verzoeker bij zijn terugkeer het slachtoffer zal worden van handelingen verboden door artikel 3 EVRM.

Door zijn land te ontvluchten is verzoeker eveneens blootgesteld aan represailles bij een eventuele terugkeer.

Door verzoeker terug te sturen naar haar land van herkomst staat het vast, minstens is er een reëel risico, dat hij slachtoffer zal zijn van onmenselijke behandelingen.

Verzoeker vreest zoals hoger aangetoond terecht voor zijn leven.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met de gevolgen die zij veroorzaakt voor de veiligheid en de fysiek integriteit van verzoeker.

Een gedwongen terugkeer houdt een regelrechte bedreiging in voor het leven van verzoeker.

Dat dit middel dan ook gegrond is. (...)”

In de nota met opmerkingen is de verwerende partij van mening dat er in casu geen sprake is van een reëel risico om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, zoals reeds bleek uit het diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag van de verzoekende partij, en dat een schending van artikel 14 van het EVRM kan worden aangevoerd in combinatie met een van de andere rechten of vrijheden in dit Verdrag.

In haar repliekmemoirie stelt de verzoekende partij dat er in weerwil tot hetgeen de verwerende partij doet uitschijnen wel degelijk ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een mensonterende behandeling bij terugkeer naar haar land van herkomst.

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). De Raad merkt op dat de verzoekende partij zich beperkt tot blote beweringen die geenszins gestaafd worden. De verzoekende partij brengt bijgevolg geen begin van bewijs bij waaruit een schending van artikel 3 van het EVRM blijkt.

Wat de schending van artikel 14 van het EVRM betreft, merkt de Raad op dat de verzoekende partij zich tot het aanvoeren van deze bepaling beperkt zonder de vereiste toelichting, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Een schending van de artikelen 3 en 14 van het EVRM worden niet aangetoond.

3.1.3. In een derde middel is de verzoekende partij van mening dat de tweede bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikelen 5 en 8 van het EVRM, omdat het duidelijk is dat zij bij haar terugkeer niet in veiligheid zal zijn, dat de veiligheid en vrijheid van de verzoekende partij geenszins gewaarborgd is in haar land van herkomst, temeer vermits zij haar land van herkomst verlaten heeft en zij blootgesteld zal worden aan represailles wegens landverraad, dat de broer van de verzoekende partij immers reeds werd vermoord, dat indien zij gedwongen wordt om terug naar Congo te gaan, zij aldaar geen enkele bron van inkomsten heeft en zij niet in staat is om te zorgen voor de levensnoodzakelijke zaken, dat het voor de verzoekende partij quasi onmogelijk is om in haar land van herkomst een familieleven te leiden, en dat de verzoekende partij inmiddels een band opgebouwd heeft hier in België en zich heeft geïntegreerd in de maatschappij en hiervoor de nodige inspanningen heeft geleverd.

Ter adstruering van het derde middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

“(...)4 .3, Derde middel: schending van artikel 5 en 8 EVRM

Het is duidelijk dat verzoeker bij zijn terugkeer niet in veiligheid zal zijn.

De vrees voor zijn leven is gegrond en van veiligheid is geen enkele sprake.

Nochtans houdt artikel 5 EVRM een verbod in van schending van persoonlijke vrijheid en veiligheid. Dit artikel zal zonder meer geschonden worden zodra verzoeker terug zou keren naar zijn land van herkomst.

De veiligheid en vrijheid van verzoeker is geenzins gewaarborgd in zijn land van herkomst, temeer vermits hij in zijn land van herkomst verlaten heeft en hij zal blootgesteld worden aan represailles wegens landverraad. De broer van Verzoeker werd immers reeds vermoord.

Verzoeker heeft geen inkomen en heeft geen plaats om te verblijven in Congo.

Indien hij gedwongen zou worden om terug naar Congo te gaan, heeft hij aldaar geen enkele bron van inkomsten en is hij zelfs niet in staat om te zorgen voor de levensnoodzakelijke zaken.

Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven, en de eerbiediging van het recht op een privé-leven.

Voor verzoeker is het quasi onmogelijk om in zijn land van herkomst een familieleven te leiden.

Verzoeker heeft inmiddels een band opgebouwd hier in België en heeft zich geïntegreerd in de maatschappij en heeft hiervoor de nodige inspanningen geleverd. Dat dit middel dan ook gegrond is. (...)"

In haar nota met opmerkingen is de verwerende partij van mening dat de verzoekende partij niet in haar vrijheid werd beroofd zodat de schending van artikel 5 van het EVRM niet dienstig kan worden ingeroepen, en dat het nadeel inzake artikel 8 van het EVRM aan het eigen verzuim te wijten is van de verzoekende partij aangezien zij geen gevolg heeft gegeven aan een voorheen gekregen verwijderingsmaatregel.

In haar repliekmemorie stelt de verzoekende partij dat de vrees voor haar leven gegrond is en van enige veiligheid geen sprake is gezien de politieke onstabiliteit in Congo.

Artikel 5 van het EVRM houdt een verbod van de schending van de persoonlijke vrijheid en veiligheid in. De verzoekende partij stelt dat haar veiligheid geenzins gewaarborgd is in haar land van herkomst aangezien ze blootgesteld zal worden aan represailles wegens landverraad. De Raad merkt op dat de verzoekende partij verwijst naar feiten die reeds werden afgewezen bij voorgaande asielaanvragen, en deze onvoldoende zijn om tot een schending van artikel 5 van het EVRM kan besluiten. Dezelfde opmerking geldt voor de blote bewering van de verzoekende partij dat zij over geen inkomsten beschikt om te voorzien in levensnoodzakelijke zaken bij terugkeer. Bijgevolg kan niet worden ingezien hoe dit tot een schending van de persoonlijke vrijheid en veiligheid van de verzoekende partij kan inhouden. Een schending van artikel 5 van het EVRM is niet aangetoond.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het begrip 'gezinsleven' in het voormelde artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Uit het verzoekschrift en de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij een 'gezin' vormt in de zin van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat zij onder artikel 8 van het EVRM valt.

Waar de verzoekende partij stelt dat het onmogelijk is om in haar land van herkomst een familieleven te leiden, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich beperkt tot een loutere bewering.

Waar de verzoekende partij verwijst naar het feit dat zij een band heeft opgebouwd in België en zich heeft geïntegreerd in de maatschappij, merkt de Raad op dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615).

Een schending van de artikelen 5 en 8 van het EVRM worden niet aangetoond.

3.1.4. Het betoog van de verzoekende partij waarbij zij een vermeende schending aanvoert van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de schending van machtsoverschrijding en de schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, met name de motiveringsplicht doet geen afbreuk aan de onder punt 3.1.1. gedane vaststelling.

De vordering tot nietigverklaring is onontvankelijk betreffende de tweede bestreden beslissing.

3.2. Wat de eerste bestreden beslissing betreft.

3.2.1. Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift een schending wegens machtsoverschrijding aanvoert, merkt de Raad vooreerst op dat de aangevoerde schending niet wordt toegelicht zodat er geen sprake kan zijn van een middel. Onder "middel" moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

3.2.2. In een eerste middel voert de verzoekende partij een schending aan van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Ter adstruering van het eerste middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

"(...)4.1. Eerste middel: schending van de wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen dd. 29.07.1971

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor de beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De bestreden beslissing bevat geen uitdrukkelijke en voldoende motivering hetgeen een scheiding is van artikel 2 Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (RVST 04.03.1960, Brinkhuysen, nr. 7691. RVST, 30.09.1960, Janssens, nr. 8094, RVST 23.11.1965, Stad Oostende, nr 11.519.)

Dat de aanvraag van verzoeker overeenkomstig artikel 9 bis wel degelijk ontvankelijk is. Hij brengt immers zijn nationaal rijbewijs bij waaruit zijn identiteit wel degelijk blijkt. Verder blijkt de identiteit voldoende duidelijk uit zijn asielaanvraag en werd de identiteit van verzoeker overigens nooit betwist of

in vraag gesteld. Zijn nationaal rijbewijs kan als een voldoende bewijs worden beschouwd van zijn identiteit.

Dat de verwerende partij nooit gevraagd heeft naar een dergelijk document en er zonder enige motivering van uit gaat dat verzoeker dit document niet kan bijbrengen zonder verder in te gaan op de motieven ten gronde.

Verzoeker is niet in de mogelijkheid om terug te keren naar zijn land van herkomst en het is voor hem dan ook niet evident om enig paspoort voor te leggen van zijn land van herkomst.

Het bijgebrachte rijbewijs dient dan ook als voldoende beschouwd te worden voor wat betreft de identiteit van verzoeker.

Er zijn dan ook wel degelijk buitengewone omstandigheden die rechtvaardigen dat verzoeker geen nationaal paspoort kan bijbrengen aangezien zijn leven ernstig in gevaar is bij terugkeer naar zijn land van herkomst.

Dat de verwerende partij dan ook ten onrechte zonder verder onderzoek gesteld heeft dat de aanvraag van verzoeker onontvankelijk is.

Krachtens de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridische aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissing.

Uit de voorgaanden blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridische aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Verwerende partij is derhalve tekortgeschoten aan haar motiveringsplicht.

Dat ten gevolge van dergelijke flagrante schendingen van hoger vermelde middelen de bestreden beslissing dient vernietigd te worden. (...)"

In de nota met opmerkingen is de verwerende partij van mening dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke wets- en reglementaire bepalingen, ook de feitelijke overwegingen worden duidelijk vermeld, dat de verzoekende partij niet voldoet aan de eerste cumulatieve voorwaarde, nl. beschikken over een identiteitsdocument, en dat het aan de verzoekende partij toekomt om deze documenten uit eigen beweging voor te leggen bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf.

In haar repliekmemorie stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij foutief heeft gehandeld door geen eigen onderzoek in te stellen naar de ware toedracht van de vlucht van de verzoekende partij en de identiteit van de verzoekende partij zodat de verwerende partij bijgevolg tekort geschoten is aan haar formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, dat de verzoekende partij haar identiteit nooit in vraag werd gesteld door de verwerende partij zodat deze lichtzinnig tot de vaststelling is gekomen dat de aanvraag van de verzoekende partij onontvankelijk is.

Vooreerst merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat verzoekende partij in haar repliekmemorie het eerste middel uitbreidt tot de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en bijgevolg een nieuw middel aanvoert. Een nieuw middel kan enkel voor het eerst onontvankelijk worden opgeworpen in de repliekmemorie wanneer het niet kon worden aangevoerd in het verzoekschrift omdat de nodige gegevens daartoe niet bekend waren of wanneer het een middel betreft dat de openbare orde raakt. Het door de verzoekende partij ingeroepen middel raakt de openbare orde niet en de verzoekende partij toont niet aan waarom zij dit middel niet in haar verzoekschrift tot nietigverklaring heeft uiteengezet, derhalve is dit onderdeel van het eerste middel niet onontvankelijk.

De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat aanvraag niet vergezeld ging van volgende documenten en inlichtingen: een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, §1, derde lid van de wet.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het eerste middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De verzoekende partij is van mening dat de aanvraag overeenkomstig artikel 9ter wel degelijk ontvankelijk is omdat de verzoekende partij haar nationaal rijbewijs bijbrengt waaruit haar identiteit wel degelijk blijkt en als voldoende bewijs kan beschouwd worden, dat de verwerende partij nooit gevraagd heeft naar een dergelijk document en er zonder enige motivering van uit gaat dat de verzoekende partij dit document niet kan bijbrengen, dat de verzoekende partij niet in de mogelijkheid is om terug te keren naar haar land van herkomst

en het voor haar dan ook niet evident is om enig paspoort voor te leggen van haar land van herkomst, dat er wel degelijk buitengewone omstandigheden zijn die rechtvaardigen dat de verzoekende partij geen nationaal paspoort kan bijbrengen aangezien haar leven ernstig in gevaar is bij terugkeer naar haar land van herkomst.

Artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De appreciatie van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet het voorwerp van een definitieve beslissing heeft uitgemaakt of die een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar verklaard administratief cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.”

Artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: KB van 17 mei 2007) bepaalt:

“§1. De aanvraag van de machtiging tot verblijf, bedoeld in artikel 9ter, §1, van de wet, moet ingediend worden door middel van een aangetekend schrijven gericht aan de gemachtigde van de minister. De aanvraag gaat vergezeld van de volgende documenten en inlichtingen:

- 1° hetzij een afschrift van zijn nationaal paspoort of van zijn identiteitskaart, hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, §1, derde lid, van de wet;
- 2° een medisch getuigschrift aangaande zijn ziekte bedoeld in artikel 9ter, §1, van de wet;
- 3° enige andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot zijn ziekte waarover hij beschikt op het moment van de indiening van zijn aanvraag;
- 4° het adres van zijn feitelijke verblijfplaats in België.

§2. Onverminderd artikel 9ter, §3, van de wet, verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk indien de in §1 vermelde documenten en inlichtingen niet of slechts gedeeltelijk bij de inleidende aanvraag werden gevoegd, of indien deze aanvraag niet werd ingediend door middel van een aangetekend schrijven. (...)”.

Uit de gezamenlijke lezing van deze bepalingen blijkt zonder meer dat, indien de aanvragers niet beschikken over identiteitsdocumenten, de onmogelijkheid om de vereiste identiteitsdocumenten in België te verkrijgen volledig moet blijken uit de ingediende aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

In casu dient te worden vastgesteld dat in de aanvraag om in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet tot een verblijf gemachtigd te worden, geen elementen aangebracht worden die aantonen dat de verzoekende partij in de onmogelijkheid is om identiteitsdocumenten te verwerven in België, evenmin legt zij een afschrift neer van haar nationaal paspoort of haar identiteitskaart.

Waar de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift aanvoert dat zij haar nationaal rijbewijs bijbrengt waaruit haar identiteit wel degelijk blijkt, wordt hieromtrent in de bestreden beslissing overwogen dat *“Betrokkene legde een Congolees rijbewijs voor, welk niet aanvaard kan worden als een voldoende overtuigend identiteitsbewijs in de huidige procedure.”*

De verzoekende partij voert vervolgens aan dat haar identiteit voldoende blijkt uit haar asielaanvraag, dat de verwerende partij nooit gevraagd heeft naar een dergelijk document en er zonder enige motivering van uit gaat dat de verzoekende partij dit document niet kan bijbrengen zonder verder in te gaan op de motieven ten gronde, en dat de verzoekende partij niet in de mogelijkheid is om terug te keren naar haar land van herkomst en het is voor haar dan ook niet evident om enig paspoort voor te leggen van haar land van herkomst.

Opgemerkt wordt dat het aan de verzoekende partij toekomt om in haar aanvraag aan te tonen dat zij valt onder de voorwaarden zoals bepaald in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Slechts in het voorliggend verzoekschrift geeft de verzoekende partij een uiteenzetting betreffende het feit dat zij in de onmogelijkheid was om een identiteitsdocument toe te voegen. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient evenwel te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. In casu werd bij de aanvraag geen identiteitsdocument toegevoegd. De verzoekende partij gaf in haar aanvraag evenmin een uiteenzetting betreffende het feit dat zij in de onmogelijkheid was om een identiteitsdocument toe te voegen, zodat het bestuur bij het nemen van de thans bestreden beslissing hiermee geen rekening kon houden en niet kon nagaan of de verzoekende partij zich bevond in een situatie zoals beschreven in artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is.

De verzoekende partij maakt met haar thans aangevoerde betoog niet aannemelijk dat de gemachtigde van de minister in casu in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststelling kon komen.

Het eerste middel is ongegrond.

In de mate dat de verzoekende partij in het tweede middel een schending betreffende de eerste bestreden beslissing aanvoert van de artikelen 3 en 14 van het EVRM, verwijst de Raad vooreerst naar de vaststellingen onder punt 3.1.2.

Tevens merkt de Raad op dat in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet duidelijk wordt bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: behoudens uitzondering kan de aanvraag van de machtiging tot verblijf niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is; wel is het zo dat een vreemdeling die geen identiteitsdocument overmaakt en evenmin aantoont dat hij in de onmogelijkheid vertoeft om het vereiste identiteitsdocument in België over te maken, niet verwijderd zal worden indien zijn medische situatie dermate ernstig is dat een verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer 2006-2007*, nr. 2478/001, p. 35).

De verzoekende partij maakt echter noch in haar aanvraag, noch in haar verzoekschrift aannemelijk dat de medische situatie van de verzoekende partij dermate ernstig is dat een verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

Het tweede middel, in de mate dat het ontvankelijk is en betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing, is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig februari tweeduizend en negen door:

mevr. Ch. BAMPS, kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

Ch. BAMPS.